

Prelatovo pismo, srpanj 2011.

Mons. Javier Echevarría piše molitvu svetog Josemaríje: Isuse, ljubim te; Isuse, nauči me ljubiti; Isuse, nauči me ljubiti druge po Sebi... Ustraj tako iz dana u dan, mjesec, godinu za godinom i na kraju će ti Gospodin reći: ludo, bio sam s tobom i uz tebe od početka!

4.07.2011.

Zasigurno ćemo toliko ljubiti i očuvati duh koji je naš Otac primio koliko više budemo duše molitve.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Nakon putovanja u Pamplonu radi
liječničkog pregleda, kao i radi
posjeta bolesnima, odlučio sam otići
u Obalu Bjelokosti i razgovarati s
vašom braćom i sestrama tog
predragog naroda za koji smo prošlih
mjeseci toliko molili. Nastavimo tako
i sada u cilju da što prije zacijele rane
nastale u ratu i da ne ostave
ogorčenost i mržnju; da svi budu
velikodušni u opraštanju, tako da
pomirenje jednih i drugih bude
prava stvarnost, na dobro obitelji,
društva i cijeloga naroda.

Preporučimo te nakane Presvetom i
Milosrdnom Srcu Isusovu koje danas
častimo, 1. srpnja, u liturgiji, kao i
slatkom Srcu Marijinu, čiji je blagdan
sutra. Molimo mnogo za sve krajeve
u kojima ima dovoljno patnje.

Ovaj blagdan Isusov poziva nas da
budemo u pouzdanoj i djetinjoj

molitvi uz Srce Boga koji se utjelovio iz ljubavi prema nama. Kao što je naš Otac pisao u jednoj homiliji, **ovako se oblikuje štovanje Srca Isusova: spoznati Boga i spoznati sebe, gledati u Isusa i k Njemu ići, Njemu koji nas hrabri, koji nas podučava i koji nas vodi.**[1] Također i sada s Neba potiče nas da obnovimo svoju želju da uznapredujemo u osobnom susretu s Presvetim Trojstvom. S obzirom na to ponovno razmatram neke savjete blaženoga Ivana Pavla II. u njegovu apostolskom pismu u kojem je označio put Crkve za novi milenij. Imao je glavni zadatak označiti kako probuditi svetost u cijelom narodu Božjem, i rekao je: Za tu pedagogiju svetosti potrebno je kršćanstvo koje se odlikuje ponajprije umjetnošću molitve.

Gospodin, kojem ne prestajemo i ne smijemo prestati zahvaljivati za njegovu dobrotu, poslužio se također primjerom i naukom našega

Utemeljitelja kako bismo svi mi, kao i drugi kršćani, dali najveću važnost gajenju života ozbiljne i postojane molitve. Jačajmo tu težnju u marljivom čitanju Riječi Božje i sudjelovanjem cijeloga svoga bića u liturgiji, posebno na dnevnoj svetoj Misi, do te mjere da ophod s Bogom bude tijelo našega tijela, duša naše duše, život našega života. Iako se već mnogo godina svakodnevno trudimo, uvjereni smo da je potrebno svaki dan ponovno početi. **Zapravo, kaže Benedikt XVI., dobro znamo da molitva ne smije biti zapostavljena: potrebno je učiti moliti, kao da se uvijek iznova učimo toj umjetnosti; čak i oni koji su vrlo napredni u duhovnom životu uvijek osjećaju potrebu da uđu u Isusovu školu kako bi naučili dobro moliti.**[3]

Don Álvaro je često govorio o odluci svetoga Josemarije kada je napunio 70 godina: biti duša molitve. Od kada

se Gospodin počeo pokazivati u njegovu životu, već od mladosti, naš je Otac pošao putem molitve i bio je uvijek vjieran u tom svakodnevnom i djetinjem razgovoru s Bogom.

Činjenica da je mnogo godina poslije pokazao tu želju, osim što je tako otkrio svoju duboku poniznost, znači potvrdu onoga što tvrdi Benedikt XVI. i onoga što se temelji na iskustvu svetaca.

Mnogo puta smo se zadržali na razmatranju prizora Evandjelja koji nam pokazuju Isusa u razgovoru sa njegovim Ocem Bogom. Apostoli su se divili Učitelju i jednom su Ga molili: *Domine, doce nos orare.* [4] Gospodine, nauči nas moliti. Dao im je pravac kojim treba ići kršćanska molitva: *Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se Ime tvoje; dođi Kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji.* [5]

Treba na mnogo način prijeći tu stazu, jer svaka duša ima svoj sasvim osobni odnos s Bogom: Gospodin nas čuva, svakoga pojedinca, kao dragulj neizmjerne vrijednosti: to je ganutljiva stvarnost, jer svaka je duša otkupljena cijenom krvi Kristove.[6] Kršćanska je molitva poput širokog puta koja vodi djecu k njihovu nebeskom Ocu po Isusu Kristu i poticajima Duha Svetoga,[7] ali ne zaboravimo da je Isus rekao: *Vigilate et orate* ,[8] bdijte i molite. Svi moramo – kako je rekao Benedikt XVI. – ići u *Isusovu školu*. Od našeg smo predragog Oca naučili obraćati se Bogu pobožnošću djece i znanošću teologa; čežnjom se obraćati Isusu Kristu kao svojem starijem Bratu i Blaženoj Djevici Mariji kao svojoj Majci; svetom Josipu kao ocu nadnaravne obitelji – Crkve; anđelima kao pratiteljima i čuvarima na putu prema vječnom životu.

Obnavljajmo svaki dan težnju da se osobno ophodimo s Bogom. Sada govorim o vremenu koje svaki dan posvećujemo razmatranju, koje uz sakramente Pokore i Euharistije čini izvor svježe vode kojom moramo ispuniti svoj rad, apostolat, kao i obiteljske i društvene djelatnosti; napokon i cijeli svoj život; također satove za san i odmor. Tvrdim vam da to nije teško, također i kad smo duhovno suhi ili fizički i psihički umorni, ako se prepustimo svjetlosti Duha Svetoga i slijedimo savjete iz duhovnog vodstva.

Moramo biti kontemplativne duše – rekao je sveti Josemaría godine 1973. – **[i zato ne smijemo zapustiti razmatranje. Bez molitve i razmatranja, bez unutarnjeg života, samo bismo činilo zlo (...)].** Sada se čini da imamo veću obavezu da zaista budemo duše molitve i da Gospodinu velikodušno prikažemo sve što nas

brine i nikad ne zapostavljajući svoj razgovor s Njim, što god da se dogodi. Ako se tako ponašate, živjet ćete ovisni o Bogu cijeli dan i trudit ćete se ozbiljno da svaki dobro obavite dva puta po pola sata molitve[. [9]

Naš nas Otac ne moli da vrlo dobro obavimo molitvu, već da se svaki dan potrudimo da počnemo, nastavimo i dobro dovršimo molitvu. To je cilj koji nam je na dohvat ruke kada svaki dan počnemo, ostavljajući po strani prošle poraze, bilo velike bilo male. Sve ostalo i praktički sve dolazi kao dar djela Tješiteljeva u našoj duši, jer Duh potpomaže našu nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sam Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima. [10]

Nastojimo dakle na prvom mjestu biti točni u tim susretima s Bogom, oni ravnaju naš svakodnevni put. To

izgleda kao nevažan detalj, ali tvrdim vam – prema pouci svetoga Josemarije – da to ima veliku važnost. *Nikad ne zapustite razmatrajuću molitvu. Koji je najbolji put za kontemplativnost? Molitva. Kada duša počinje misliti kako ne zna moliti, kako je ono čemu nas uči Otac vrlo teško, da Gospodin ništa ne kaže, da ne čuje i misli: ako je tako, sve ću ostaviti i okrenuti se usmenoj molitvi – ta je duša na lošoj kušnji.*

Ne, djeco moja! Treba ustrajati u razmatranju. Potuži se Gospodinu za vrijeme molitve; ako je potrebno, ponovi za vrijeme polusatne molitve istu strelovitu molitvu: Isuse, ljubim te; Isuse, nauči me ljubiti; Isuse, nauči me ljubiti druge po Sebi... Ustraj tako iz dana u dan, mjesec, godinu za godinom i na kraju će ti Gospodin reći: ludo, bio sam s tobom i uz tebe od početka![11]

Može doći do poteškoća, izgovora ili varljivih misli za odgađanje ili skraćenje polusatne molitve. Stoga moramo ozbiljno shvatiti točnost u vrijeme većeg rada ili u trenucima kada se osjeća umor ili obeshrabrenje. Kao što podsjeća Papa, molitva nije vezana uz neki poseban kontekst, već se nalazi upisana u srcu svakog čovjeka .[12]

Uvijek je moguće govoriti s božanskim Gostom u duši; treba Ga naći na svakom mjestu i u svakoj situaciji, ali ako je moguće idemo k Svetohraništu gdje je Isus stvarno i supstancijalno prisutan, sa svojim tijelom, krvlju, dušom i božanstvom. U svakom slučaju, uvijek moramo primijeniti trud da se saberemo, odstranjujući koliko je moguće rastresenost koja bi mogla nastati. Trebamo se u sebi sabrati – govorio je sveti Josemaría u jednoj svojoj katehezi – i klanjati se Bogu koji se udostojao da nas posvoji. I započnimo s Njim razgovarati

prirodno, kao što se razgovara s bratom, prijateljem, ocem, majkom ili susjedom kojeg cijenimo. Kao što se razgovara s ljubavlju. Govorite pouzdano i vidjet ćete kako je to dobro. Imat ćete unutarnji život.[13]

Ponavljam: ponekad nećemo znati što ćemo Mu pokazati, kako s Njim govoriti, nedostajat će nam riječi; ali tada ne zaboravimo da je molitva unutarnji stav, a ne toliko serija radnji i formula, način kako stajati pred Bogom prije obavljanja činova kulta ili izgovaranja riječi.[14] Drugi razlog za vjerno obavljanje razmatrajuće molitve u situacijama stresa ili unutarnje suhoće; evidentno je da je u tim slučajevima molitva na poseban način potrebna. Ponekad, djetinji razgovor s Gospodinom neće se sastojati ni iz unutarnjih riječi, ali činjenica da Ga pratimo u predviđenim minutama, bez traženja vidljivih utjeha, jasan je pokazatelj ljubavi prema Bogu,

identifikacije s njegovom presvetom Voljom i samozaborava. U tom gledanju na Drugog i na „drugi život“ nalazi se bit molitve kao iskustvo jedne stvarnosti koja nadilazi ono što je opipljivo i moguće.[15]

Ništa nije tolika utjeha kao kada možemo ljubiti Boga i obraćati Mu se, jer On nas je prvi ljubio.[16] Tako kaže Katekizam Katoličke crkve kada uči da je „taj korak ljubavi vjernoga Boga uvijek u molitvi prvi, a čovjekov korak uvijek je odgovor.“[17] Stoga, odluka da budemo pažljivi za vrijeme molitve, koju svaku dan obnavljamo, obavezuje Boga – da se tako na neki način izrazimo – da nam još obilnije pruži svoju milost. Misliš li osim toga često na to da je jedino oružje Opusa Dei i uvijek će biti molitva? Kako tim oružjem braniš služenje Djela Crkvi? Zasigurno ćemo toliko ljubiti i očuvati duh koji je naš Otac primio koliko više budemo duše molitve.

Pouke našega Oca o molitvi sadrže golemo bogatstvo i od velike su koristi. Tko od nas nije bilo kada pronašao sebe u rečenicama njegovih homilija? Ne moram vam tajiti da je tijekom godina meni dolazio sad ovaj, sad onaj koji mi je pun boli kazivao: Oče, ne znam što je sa mnom, osjećam iznemoglost i hladnoću. Prije je moja pobožnost bila čvrsta i jednostavna, sad mi se čini komična... Svima onima koji su u takvu položaju kažem: Komedija? Divno! Gospodin se igra s nama kao otac sa svojom djecom.

U Svetom pismu stoji: *ludens in orbe terrarum* (Iz 8, 31), On se igra po čitavoj oblini zemlje. Bog se igra, ali On nas ne napušta, jer odmah iza toga stoji: *deliciae meae esse cum filiis hominum* (isto), moja su radost djeca čovjekova. Gospodin se s nama igra! Čitavo naše djelovanje možda će nam se jednom prikazati kao komedija. Osjećamo hladnoću i

ravnodušnost, loše smo raspoloženi i bezvoljni smo, naše su nam dužnosti teške, a naši duhovni ciljevi čine nam se previsoki. Tada je vrijeme da promislimo da se Bog s nama poigrava i da nas želi u toj komediji vidjeti kao smione suigrače.[18]

Ne želim završiti prije nego što vas podsjetim na najvažnije godišnjice u ovom mjesecu. Imat ćemo veću prisutnost don Alvara 7. srpnja, na dan kada je zamolio primanje u Djelo. Dana 16. srpnja je blagdan Gospe Karmelske i to logično zahtijeva da se posebno sjetimo sestre našega Oca, tete Carmen, koja je toliko pridonijela za jačanje obiteljske atmosfere u Centrima Opusa Dei. Pritom ćemo na poseban način moliti za duše u čistilištu i tu će nam pomoći zagovor Majke Božje i svetoga Josipa, kao i anđela čuvara i svetoga Josemarije, našega predragoga Oca.

Radost mi je napisati vam da sam prošle subote, 18. lipnja, bio na Sardiniji, u gradu Cagliariju, gdje sam molio pred Zaštitnicom, Majkom Božjom Bonaria. Znam da je sveti Josemaría molio za taj kraj i siguran sam da će mnogo ljudi sa Sardinije velikodušno odgovoriti na Gospodinov poziv, upravo zbog te molitve našega Oca. Pomozimo im, jer također nam i oni punim rukama pomažu.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier